

Υιοθέτηση τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν μνημείων ἀπό τήν Ῥωμησοῦνη.

Γράφει ὁ Γεώργιος Ἐξαρχος

Λόγω τῆς ἐορτῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἀναπαράγουμε πάλι τό κάτωθι ἄρθρο γιά τίς ἀντιεπιστημονικές κατηγορίες τῶν νεοπαγανιστῶν, ἀφοῦ ὡς γνωστόν τόν Μ. Κωνσταντίνο πολεμοῦν μέ μανία στήν Δύση οἱ Φράγκοι (Εὐρωπαῖοι) καί στήν Ἀνατολή οἱ Ἀρχαιολάτρες.

Δέν θά ἀναφερθῶ καθόλου λόγω στενότητος χώρου στίς νεοειδωλολατρικές προπαγάνδες, ὅπως ἐπί παραδείγματι σέ ἔργα "ἀνθελλήνων" ἱεραρχῶν(!) σάν κι αὐτό τοῦ Μ. Ἀθανασίου «κατά Ἑλλήνων». Ὁ τίτλος αὐτός προσετέθη ἀργότερα ἀπό τούς ἐκδότες, ὁ ἀρχικός τίτλος τοῦ Ἁγίου ὅπως τόν συνέγραψε ὁ ἴδιος ἦταν «κατά εἰδώλων», ὁπότε εὐκόλα μπορεῖ νά κατανοήσῃ ὁ καθένας τό θεολογικό καί συνάμα ἀντιεπιστημονικό ὑπόβαθρο παρομοίων ἐνεργειῶν. Θά ἀρκεστῶ ἐπιγραμματικῶς σέ μερικά στοιχεῖα σύζευξης ἐλληνισμοῦ-χριστιανισμοῦ γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές.

Κατ' ἀρχάς ἡ μεταφορά «εἰδωλολατρικῶν» μνημείων στήν νέα πρωτεύουσα (Κωνσταντινούπολη-Νέα Ῥώμη) γιά τήν διακόσμησί της, ναί μέν ἐμποδίζει τήν συνέχεια τῶν τοπικῶν λατρειῶν, ἀλλά τά ἀναδεικνύει ἀκόμη περισσότερο στήν ἴδια τήν χριστιανική πρωτεύουσα. Ὡς τήν ἐποχή τοῦ Ἰουστινιανοῦ εἰσέρρεαν ἀρχαῖα ἔθνικά μνημεῖα στήν Κωνσταντινούπολη.

Τά ἀρχαία μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν καί τῶν Δελφῶν ἔμειναν ἀπείραχτα ἀπό τούς χριστιανούς. Ἡ μετατροπή τους σέ χριστιανικές ἐκκλησίες δείχνει περίτρανα τήν συνείδηση τῆς Ἱστορικής συνέπειας. Ὅσο καί ἂν αὐτό δέν ικανοποιεῖ τούς σημερινούς ἀρχαιολάτρες. Πατέρες ὅπως οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες, ὄχι μόνο Ἑλληνες ἦταν, ἀλλά καί...φορεῖς ὑψηλῆς ἐλληνικῆς παιδείας. Τήν συνείδηση τῆς ἱστορικής συνέχειας τῶν Ἑλλήνων-Χριστιανῶν, πού δέν ἀπέριψαν τόν πολιτισμό τῶν προγόνων τους, ἀλλά μόνο τήν θρησκεία τους — ἡ ὅποια δέν ἦταν παρά νοσταλγία τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας, ὅπως ἐπεσήμανε ἤδη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στόν Ἱεροῦ Πάγο τῶν Ἀθηνῶν ὑποστηρίζει καί ἡ κ. Πολύμνια Ἀθανασιάδη, καθηγήτρια τοῦ καποδιστριακοῦ πανεπιστημίου: «Οἱ ἐκκλησίες καί τά παρεκκλήσια, πού βρέθηκαν σπαρμένα μέσα καί γύρω ἀπό τό τέμενος τοῦ Ἀπόλλωνα (= στούς Δελφούς) ὑπογραμμίζουν τήν συνέχισι τῆς πανάρχαιης θρησκευτικῆς παράδοσης τοῦ τόπου». Ὅπως, ἄλλωστε, θρησκευτολόγοι καί λαογράφοι ἔχουν παραδεχθεῖ, ἂν «ξυπνοῦσε» σήμερα ἕνας ἀρχαῖος Ἑλληνας καί βρισκόταν σέ ἕνα χριστιανικό πανηγύρι, δέν θά ἔνοιωθε ξένος στό περιβάλλον. Εἶναι δέ χαρακτηριστικό ὅτι πολλοί σύγχρονοι ἐπικριτές τῆς ὀρθόδοξης λαϊκῆς θρησκευτικότητας, κυρίως τῆς ἐλληνικῆς, σ' αὐτό τό «ἐπιχείρημα» καταφεύγουν, λησμονῶντας ὅτι ἡ ἐλληνική θρησκευτικότητα παρέμεινε ἀκέραιη, ἀλλάξε ὅμως ὁ προσανατολισμός της. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δέν καταστρέφει ἢ διαστρέφει τήν ἐλληνική θρησκευτικότητα, ἀλλά τήν στρέφει πρὸς τόν ἀναμενόμενο Ἀληθινό Θεό. Ὅσον ἀφορᾷ τόν Παρθενώνα, μιᾶς καί περί οὗ ὁ λόγος, ὡς εἰδωλολατρικός ναός ἐλειτούργησε γιά σχεδόν 600 χρόνια. Ἐνῶ ὡς ὀρθόδοξη ἐκκλησία περί τά 800 χρόνια στήν μνήμη τῆς Παναγίας τῆς Ἀθηννιώτισσας, ἡ ὅποια ἔγινε ἀργότερα γνώστη ὡς ἡ Παναγία ἡ Σουμελά τῶν ποντίων.

Ὁ γνωστός ἀρχαιολόγος Ἱωάννης Χωρέμης, ἐρμηνεύοντας τήν περίπτωση τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου καταγράφει, «τό διάταγμα τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου (391-3 μ.Χ.) ἀναφέρει ἀπαγόρευση λατρείας σέ ἀρχαία ἱερά καί τήν εἴσοδο στούς ναούς, δέν ἐντέλλεται ὅμως τήν καταστροφή τους. Ἄλλωστε δέν φαίνεται ἀνασκαφικά τέτοια καταστροφή... Τά μεγάλα κέντρα τῆς ἀρχαίας λατρείας, ἐκεῖνα ἀκριβῶς πού λογικά θά ἔπρεπε νά ὑποστοῦν τήν μεγαλύτερη καταστροφή, ὅπως οἱ Δελφοί, ἡ Ὀλύμπια, ἡ Δωδώνη, τά ἱερά τῶν Ἀθηνῶν κ.ἄ. δέν φαίνεται, ἀνασκαφικά τουλάχιστον, νά ἔπαθαν ζημιές ἀπό ἀνθρώπινο χέρι στά τέλη τοῦ 8' αἰ. μ.Χ. Ἐξάλλου, πολλοί ναοί τῆς ἀρχαίας λατρείας σώθηκαν ὡς τίς ἡμέρες μας σχεδόν ἀνέπαφοι, κυρίως στήν Κάτω Ἰταλία καί τήν Σικελία (ὅπου ἐπίσης βασιλεύε ο Ἰ. Θεο-

δόσιος), αλλά και τήν κυρίως Ἑλλάδα, ὅπως τό συγκρότημα τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ναός τοῦ Ἡφαίστου (Θησεῖον) καί ὁ Ναός τοῦ Ἴλισσοῦ». Μάλιστα, στόν Θεοδοσιανό Κώδικα (XVI, 10,25) «ἐπιτρέπεται στούς χριστιανούς νά μετατρέπουν τούς ἀρχαίους ναούς σέ χριστιανικούς» καί γι' αὐτό δέν καταστράφηκαν, ἄλλα σώθηκαν αὐτούσι (βλ. τόν ἀργαῖο ναό κάτω ἀπό τόν ἀνηγεμένο ἀπό τήν ἀγία Ἑλένη τόν δ' αἰῶνα ναό τῆς Παναγίας τῆς Καταπολιανῆς ἢ Ἑκατονταφυλιανῆς στήν Πάρο, πού ἀνακάλυψε ὁ ἀρχαιολόγος Ἀ. Ὀρλάνδος. Κατά τόν μεγάλο βυζαντινολόγο Διον. Ζακυθινό ἡ διάταξη αὐτή ἔγινε ἀκριβῶς γιά νά σωθοῦν οἱ ναοί. «Δέν ὑπάρχει —λοιπόν— καμμία κρατική πολιτική, πού νά ἐνθαρρύνει τήν καταστροφή τῶν ἀρχαίων ἱερῶν». Τό 392, μέ διάταγμα τοῦ Θεοδοσίου, παρακλύονται οἱ ἀθλητικοί ἀγῶνες λόγω τοῦ θρησκευτικοῦ (εἰδωλολατρικοῦ) χαρακτήρα τους, μέ ἀποκορύφωμα τήν κατάργηση τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων (393), στό πλαίσιο ὅμως τῆς ἀπαγορεύσεως κάθε ἐθνικῆς θρησκευτικῆς ἐκδηλώσεως καί ὄχι ἀπό φανατικό «ἀνθελληνισμό». Διότι οὔτε τά Ἱερά τῆς Ὀλύμπιας καταστράφηκαν, οὔτε πολύ περισσότερο τό χρυσελεφάντινο ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός, πού μεταφέρθηκε στήν Κωνσταντινούπολη, γιά τήν διακόσμησι τῆς νέας πρωτεύουσας τοῦ Κράτους. Τό πρόβλημα ἦταν, λοιπόν, ἡ λατρεία τῶν εἰδώλων καί ὄχι τό πνεῦμα τοῦ Ὀλυμπισμοῦ. Ἡ παύση τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων, πού εἶχαν ἀπό μακροῦ περιέλθει σέ κατάσταση πτώσεως καί παντελοῦς ἀνυποληψίας, ἦταν ἡ μεγαλύτερη γι' αὐτούς εὐεργεσία. Οἱ Ὀλυμπιακοί ἀγῶνες εἶχαν πεθάνει ἠθικά πολύ πρό τοῦ Θεοδοσίου. Θά ἐπικαλεσθῶ ἐδῶ τήν γνώμη τοῦ μεγάλου ἀθλητικογράφου Ἁγγ. Παλαιολόγου: «Ὅταν τό 393 μ.Χ. ὁ αὐτοκράτορας Θεοδόσιος ὁ Μέγας διέτασσε τήν κατάπαυση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, διέπραττε βεβαίως μιά βάρβαρη πράξη. Ὅμως ἡ πρακτική ἀξία αὐτῆς τῆς ἀπαγόρευσης δέν ἦταν τό ἴδιο μεγάλη, γιατί ὁ Θεοδόσιος στήν πραγματικότητα παραβίαζε ἀνοικτᾶς θύρας, ἀφοῦ οἱ Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες εἶχαν πιά περιπέσει σέ κατάσταση ὑψίστης παρακμῆς καί ἀνυποληψίας. Οἱ ἀγῶνες μπορεῖ νά μήν εἶχαν σταματήσει ἀκόμα, εἶχε ὅμως ἐκλείψει ἡ Ὀλυμπιακή ἰδέα».

Ἐν τέλει ἡ ἐπιθετική μανία τῶν νεοειδωλολατρῶν —ἀνεξάρτητα ἀπό τόν ἀριθμό τους— εἶναι οὐσιαστικός κίνδυνος γιά τήν ἐνότητα καί ὁμοψυχία τοῦ Ἕθνους μας σήμερα. Εἶναι ἡ ἀπειλή ἀπό τό παρελθόν, πού βαίνει παράλληλα μέ τήν ἐξ ἴσου μεγάλη γιά τόν Ἑλληνισμό καί τήν Ὀρθοδοξία ἀπειλή ἀπό τό μέλλον, πού εἶναι ἡ Νέα Ἐποχή καί ἡ παγκοσμιοποίηση, στήν πολιτισμική κυρίως διάστασί της. Ἡ νεοειδωλολατρεία

ζητᾷ τὴν ἐπιστροφή στὴν ἀρχαιότητα μὲ μία ἐντελῶς ἀντιστορική στροφή πρὸς τὰ πίσω. Ἡ παγκοσμιοποίηση ἐπιδιώκει τὴν πολτοποίηση ὅλων τῶν πολιτισμῶν, συνεπῶς καὶ τοῦ ἑλληνορθοδόξου, γιὰ τὴν ἐπικράτησι, πλανητικά, τοῦ ἀμερικανικοῦ «πολιτισμικοῦ» παραδείγματος. Ἡ νεοειδωλολατρεία προωθεῖ τὸν σπαραγμὸ τοῦ ἔθνικοῦ μας σώματος, ταυτιζόμενη μὲ τίς διαθέσεις καὶ τὰ ἀναπτυσσόμενα σχέδια τοῦ διεθνοῦς Σιωνισμοῦ, παρόλο πού κατὰ κανόνα —καὶ μᾶλλον φαινομενικά— οἱ νεοειδωλολάτρες θέλουν νὰ ἐμφανίζονται ὡς «ἀντισημίτες», χωρὶς νὰ γίνεται «ὅμως φανερό, ἂν αὐτὸ σημαίνει καὶ «ἀντισιωνιστές»!

Πηγή : www.orthodoxia-ellhnismos.gr ›